

JAMES MIDDLETON

Ella

Fenka, která mi zachránila život

Mladší bratr
princezny
Catherine
VELMI OSOBNÍ
PŘÍBĚH

KAZDA

JAMES
MIDDLETON

Ella

Fenka,
která mi zachránila život

KAZDA

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: září 2026
ISBN: 978-80-7670-317-9
Vytvoření elektronické verze: [Sandstudios](#), 2026

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2026.
Nové sady 2, 602 00 Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 565 486
Původní název: *Meet Ella. The Dog Who Saved My Life*
Copyright © James Middleton, 2024
Původní vydání: Radar, edice nakladatelství Octopus Publishing Group Ltd.

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Redakce: Zuzana Klimšová
Sazba: Kristýna Franková
Úprava obálky: Pavel Ševčík
Návrh obálky: Rachael Shone
Foto na přední obálce: © Alizée Middleton
Foto na zadní obálce a fotografie autora: © Chris Terry
Tisk a vazba: CPI Moravia Books, s.r.o., Pohořelice, Česká republika
ISBN 978-80-7670-292-9

Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, INFINITY ZOOM, KARAVELA, Kosmas, LIBRION a Pavel Dobrovský – BETA.
Všechna práva vyhrazena. Kopírování a šíření pomocí obrazu, rozhlasu, televize a internetu či prostřednictvím fotografií,
zvukových nosičů a systémů zpracování dat jakéhokoli druhu je možné pouze s písemným souhlasem vydavatele.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na info@knihykazda.cz.

Pro Alizée, mou milovanou ženu.

Pro Iniga. Ellu jsi nikdy nepoznal, ale ona věděla, že existuješ, ještě dřív než my.

A samozřejmě pro Zulu, Inku, Lunu, Mabel, Nalu a Islu.

PROLOG

Má nejtemnější noc

Ze života se mi vytratil všechny barvy. Žiju v černobílém světě bez emocí a citů. Jsem neustále neklidný. Ať jdu kamkoli – do práce, na večírek nebo do kina –, vždy mě přepadne nutkání odejít. Jenže když odejdu, stejně jsem ztracený, bez cíle, jen bezúčelně přecházím sem a tam.

Od tohoto neustálého neklidu není úniku. Ten pocit se téměř nedá popsat. Není to ani tak pocit jako spíš absence pocitů. Prázdnota hluboko uvnitř. Nemám žádný směr ani cíl. Nedokážu cítit radost, vzrušení ani očekávání.

V hlavě mi nepřetržitě zní šum, jako když nejde naladit rádio – znepokojivé praskání a bzučení. Jakmile se mi podaří najít křehkou rovnováhu a hluk na okamžik ustane, sebemenší pohyb nebo záskub svalů ho znovu spustí. Nedokážu mu uniknout.

Jsem rozpolcený. Chci celý den zůstat v posteli, ale srdce mi buší tak rychle, že mám pocit, jako by mi mělo vyskočit z hrudi. Když tam ležím, je to, jako by mi někdo křičel přímo do tváře, a jediný způsob, jak ten křik umlčet, je vstát.

Jenže když vstanu, není kam utéct. Nikde nenajdu úlevu od bušícího srdce ani od náporu, kterému jsou vystavené všechny moje smysly.

Život už pro mě nemá cenu. Mám sebevražedné myšlenky. Přemýšlím, jak zemřít, jen abych mohl vystoupit z té zběsilé horské dráhy, která mě žene na samý okraj šílenství.

Nemohu spát, protože v mé hlavě vládne chaos. Z té nespavosti se mi motá hlava. Jsem úplně vyčerpaný.

Mám pocit, že mi nikdo nerozumí. Připadám si jako naprostý ztroskotanec. Ten pocit bezcennosti, zoufalství, izolace a osamění bych nepřál ani svému nejhoršímu nepříteli. Myslím, že se zblázním.

Přitom vím, že mám obrovské štěstí. Mám milující a soudržnou rodinu – mámu a tátu, sestry Catherine a Pippu i jejich manžele Williama a Jamese. Přesto je všechny odstrkuju. Nezvedám jim telefony. Neodpovídám na e-maily. Ignoruju jejich pozvání. Zavírám se za dvojitě zamčené dveře, kam se ke mně nikdo nedostane.

Jedné pochmurné listopadové noci roku 2017 dopadnu na úplné dno. Jsou asi dvě hodiny ráno a já nemohu spát. Už několik dní jsem skoro nic nejedl, a když se o to pokusím, jídlo mi uvízne v krku a zvedá se mi z něj žaludek. Přecházím po bytě, kde žiju sám. Čtyři stěny, které mě svírají, jako by se ke mně přibližovaly stále víc. Dusím se. Zoufale potřebuju čerstvý vzduch.

Chtěl bych vyjít ven, ale bojím se, že na ulici potkám lidi vracející se domů.

Nahoře nad schodištěm je střešní okno. Vede na plochou střechu, kde stojí nádrže na vodu. Jednou jsem tam vylezl, abych opravil poruchu ohřevu vody. V lepších časech jsem tím otvorem často vyšplhal nahoru, pozoroval západ slunce nad dechberoucím panoramatem Londýna nebo odtud sledoval ohňostroje nad řekou.

Dnes chci utéct sám před sebou. Sundám teleskopický žebřík, vyšplhám nahoru a vylezu na střechu.

Postavím se a zadívám se na Londýn. Přede mnou se rozprostírá naše velkolepé hlavní město – záplava světél, známé budovy, pomalu se vinoucí Temže. Jenže dnes v té kráse nic nevidím.

Přecházím sem a tam, ale úleva od utrpení v mé hlavě nepřichází. Tísňivé myšlenky se na mě valí ze všech stran. Co mám udělat, aby přestaly?

Napadne mě skočit ze střechy. Kdo by mě našel? Náhodný taxikář? Některý ze sousedů?

Přemýšlím, jestli by to mohlo vypadat jako tragická nehoda. Moje rodina by sice truchlila, ale byla by ušetřena ještě většího utrpení – vědomí, že jsem svůj život ukončil vlastní rukou.

Při přecházení se podívám dolů skrz střešní okno a spatřím laskavé oči své kokršpanělky Elly, jak se na mě dívají. Stejně jako já celou noc nespala. Cítí, že se se mnou děje něco zvláštního. Že nejsem ve své kůži. Po žebříku za mnou nemůže vylézt – ani bych to nedovolil, na odkryté střeše bez zábradlí by to bylo příliš nebezpečné. Stojí však pod ním a očima mě naléhavě prosí, abych se vrátil dolů.

Znovu přecházím sem a tam a znovu se podívám dolů. Moje milovaná Ella tam pořád stojí. Dokážou psi cítit zoufalství, napadne mě, nebo je to porucha mysli, která postihuje jen lidi? Představím si svět bez ní a ten sled myšlenek mě na okamžik zastaví.

Co by si Ella beze mě počala? Je na mě odkázaná stejně jako já na ni. Je to vzájemné.

Znovu přecházím sem a tam. Asi hodinu. Ani čerstvý vzduch mi však nepřináší úlevu. Malátnost, kterou cítím, je mnohem horší než fyzická bolest. Nepřestává. Ani na chvíli nepoleví. Tiše mění člověka, kterým jsem. Je to koroze mysli.

Znovu pohlédnu dolů k žebříku. Ella se ani nepohnula. Její hnědé oči se na mě stále upřeně dívají – plné oddanosti a tiché prosby. Jakmile se naše pohledy znovu setkají, hluk v mé hlavě utichne. V tu chvíli vím, že neskočím. Co by se s Ellou stalo, kdybych zemřel? Jak dlouho by sama čekala v bytě, než by ji někdo našel?

Miloval jsem ji celou svou bytostí od chvíle, kdy byla maličkým, slepým novorozeným štěnětem. Byla mou společnicí, mou nadějí i oporou v těch nejtemnějších dnech. Milovala mě bezpodmínečně a věrně. V noci, když nemohu spát, leží vedle mě na posteli a pomáhá mi vydržet ty dlouhé hodiny před svítáním.

I když jsem měl pocit, že samotný život už nestojí za tu námahu, vždycky jsem ji vzal na procházku a nakrmil ji. Dává mému životu smysl. Dává mi důvod být.

Jak bych teď mohl uvažovat o tom, že ji opustím? Co by si beze mě počala?

Najednou si uvědomím, že se v chladném zimním vzduchu třesu v pyžamu. Jako by se na okamžik vrátila realita. Pomalu ustoupím od okraje, slezu po žebříku dolů a pohladím Ellu po její hedvábné hlavě.

Právě kvůli ní ten osudný krok neudělám. To je Ella, fenka, která mi zachránila život.

Žádný tvor není příliš malý

Ve společnosti zvířat mi odjakživa bylo lépe než mezi lidmi. Když jsem byl malý, vozil jsem našeho kocoura Toma v proutěném košíku připevněném na kole do vesnického obchodu.

Ve skříni na sušení prádla jsem nechával líhnout kuřata z vajec. Sotva se vyklubala, opatrně jsem je bral do dlaní, krmil je zrním a sledoval, jak z nich postupně roste celé hejno kdákajících slepic.

Mým prvním domácím mazlíčkem byl křeček jménem Hammy. Nosil jsem ho v kapse všude s sebou. Neustále utíkal – mizel za lednicí nebo ve spíži – až můj trpělivý táta jednoho dne ztratil nervy z neustálých záchranných akcí a důrazně mě požádal, abych Hammyho nechával v kleci.

Když Hammy uhynul – tehdy jsem poprvé bolestně zakusil, co znamená smrt –, začal jsem rodiče prosit o nového mazlíčka. Jednou jsem byl na vesnické slavnosti, kde prodávali křečky za padesát pencí. Přiběhl jsem domů a přemlouval mámu, ať mi dá jednu libru, abych si mohl koupit dva – bratříčka a sestřičku, kteří by jeden druhému dělali společnost.

Dodnes si vybavuju, jak jsem úpěnlivě žadonil: „Prosím, prosím, mami, můžu si je koupit?“ Vysvětloval jsem jí, že klec i krmení už přece mám. Nakonec povolila. „Tak dobře, můžeš si je vzít oba,“ povzdechla si s lehce rezignovaným výrazem.

Vyrazil jsem tedy zpátky na slavnost. Celý bez sebe nadšením jsem si vybral dvě mláďata – samičku a samečka, alespoň jsem si to tehdy myslel –, která měla nahradit mého milovaného Hammyho.

Ve svém nadšení jsem však přehlédl dvě podstatné skutečnosti. Za prvé to vůbec nebyli křečci, ale morčata. A za druhé byli oba samci. Pojmenoval jsem je Max a Harry.

Moji rodiče, kteří se mnou měli svatou trpělivost, naše nečekané hlodavčí přírůstky bez reptání přijali. Pořídili jsme jim prostornější ubikaci a oni se spokojeně zabydleli v Bucklebury, v našem rodinném domě v hrabství Berkshire. Když mi bylo sedm let, naše malá zvířecí rodina se znovu rozrostla – přibyla králičice Jess.

S Jess jsme si vytvořili vztah založený na vzájemné důvěře. Naučil jsem ji sednout a zůstat na místě. Poznávala své jméno a reagovala na ně. Dokonce uměla chodit na vodítku u nohy a poskakovala vedle mě, když jsme šli do vesnice. Za své pozoruhodné projevy poslušnosti dostávala jako odměnu mrkev. Právě díky těmto prvním zvířecím společníkům jsem pochopil, co znamená vzájemné porozumění. Postupně jsem si je zamiloval a moje soucítění se rozšířilo na celou zvířecí říši.

Zmítala se ve školním bazénu polomrtvá myš? Bez váhání jsem pro ni skočil. Zlomil si pták křídlo? Staral jsem se o něj, zahříval ho ve skříni na sušení prádla, krmil pipetou a pak ho odvezl na záchrannou stanici Královské společnosti pro prevenci týrání zvířat (RSPCA). Žádný případ pro mě nebyl ztracený. Žádné nemocné ani zraněné zvíře pro mě nepředstavovalo příliš velkou námahu.

Na přípravné škole St Andrew's v Pangbourne se z toho nakonec stalo skoro moje poslání. Zachraňoval jsem každého tvora, který se ocitl v nesnázích. Brouky, kteří bezmocně leželi na zádech na školních cestičkách, jsem opatrně obracel zpět na nohy. Pavouky, které jsem vytáhl z vany, jsem odnášel na hromady dřeva, kde mohli v klidu lovit larvy a mouchy.

Dnes jsem si jistý, že moji učitelé museli být z mých dobročinných záchranných akcí občas zoufalí, zvláště když kvůli nim následovala zdoluhavá jednání s organizacemi na ochranu zvířat. Kolik podchlazených myší může RSPCA přijmout? A kolik umírajících kosů? Není divu, že jsem všechny její inspektory oslovoval křestními jmény.

Moje sestry Catherine a Pippa jsou ode mě starší o pět a o tři roky. Vyrůstat obklopený třemi silnými a schopnými ženami bylo skoro jako mít tři maminky a pro radu jsem si vždycky chodil za Catherine a Pippou.

Nikdy mě neodbývaly jako mladšího brášku, který jim nestojí za pozornost. Naopak. Zapojovaly mě do svých her a braly mezi své kamarády – a vlastně to dělají dodnes. Když jsme spolu chodili na přípravnou školu, staraly se o mě jako kvočny. Rodičům hlásily všechny moje – naštěstí jen drobné – průšvihy, spíš proto, že o mě měly starost, než že by chtěly žalovat.

Nikdy jsem zrovna nevynikal upraveným vzhledem. Když jsem se vrátil z výpravy s vypůjčeným psem, košili jsem měl vytaženou z kalhot, ruce umazané od bláta a ve vlasech zapletené ostružiní. Následovalo pokárání a trestný bod, který učitelé zapsali na tabuli. Body se postupně sčítaly a vymazat je bylo možné jen získáním bodů za dobré chování. Catherine ani Pippa za celou školní docházku nedostaly jediný trestný bod. Byly to vzorné studentky. Já jsem jich naopak každé pololetí nasbíral hned několik.

Systém fungoval jednoduše: každý trestný bod se dal odčinit bodem za dobré chování. Často to ale vypadalo, jako by každý bod, který moje sestry poctivě získaly, vzápětí vymazal některý z mých prohřešků.

Zatímco Catherine a Pippu učitelé chválili za ochotu – otevíraly jim dveře nebo nosily knihy –, já jejich dobré skutky spolehlivě vyvážil tím, že jsem se řítil chodbou místo toho, abych šel, protože jsem zase nestíhal být na hodině včas. (Za to jsem mimochodem dostal hned dva trestné body.) A zatímco ony získávaly plný počet bodů z pravopisných testů a nejlepší známky ze slohových prací, já jsem v obojím zaostával a sbíral další postihy za slabé školní výkony.

Výsledek byl ten, že když se na konci každého pololetí sečetly kladné i záporné body všech školních kolejí, rodina Middletonových skóre nijak zvlášť neovlivnila.

Moje vysvědčení věrně zachycovala mé studijní neúspěchy a vždycky se v nich objevila i drobná, lehce ironická poznámka o mém vztahu ke zvířatům. „Kéž by James věnoval školní práci tolik úsilí jako své obětavé péči o zvířata,“ psávali učitelé.

Pravda ale byla, že jsem nebyl schválně neposlušný. Jen jsem byl rošťák. Jeden z učitelů, pan Outram, měl zlatého retrívra. Jiný, pan Embury, pudla. Neustále jsem je prosil, jestli bych jejich psy nemohl chodit venčit, protože jsem si myslel, že tím prokážu svou zodpovědnost a ochotu pomáhat.

Jenže jsem se na hodinu pokaždé vracel pozdě. V lese za školou jsem se s jejich psy natolik ponořil do svých dobrodružství, až jsem úplně zapomněl, že přestávka už dávno skončila.

Když jsem uslyšel školní zvonek, hnal jsem se zpátky zadýchaný, rozčuchaný, s uříceným psem po boku, připravený na další trestný bod. Přesto mi učitelé své psy svěřovali znovu. Důvěřovali mi. A právě to mi dodávalo sebevědomí.

To sebevědomí na mně nakonec bylo znát. V posledním ročníku jsem získal Cenu ředitele školy. Tentokrát ji nedostal student s vynikajícími známkami a jistou cestou na univerzitu, ale dobrosrdečný kluk, který by raději sám přišel k úhoně, než aby nechal nějaké zvíře napospas osudu.

Po studijní stránce jsem výrazně zaostával, a tak jsem se zoufale snažil tenhle nedostatek vyvážit tím, že budu považovaný za zodpovědného. Pravda totiž byla, že dokud nedokážu, že se na mě dá spolehnout, vlastního psa nikdy nedostanu.

Dokud jsem neměl svého psa, bylo každé jiné zvíře jen náhradou. Přesto jsem se o všechna zvířata, která mi byla svěřena, staral s maximálním nasazením. A na své králíci jsem dál piloval dovednosti budoucího cvičitele psů.

Občas jsem si říkal, že bych byl raději zvířetem než člověkem. Máma dodnes vypráví, že když mi byly čtyři roky, dokonce jsem si dřepł ke kocourovi a začal jíst z jeho misky. (Pořádně jsem to schyťal.)

Mámu i tátu jsem neustále přemlouval, aby mi pořídili psa. Odolávali, a tak jsem se alespoň snažil stát nepostradatelným pro ostatní pejskaře a nabízel se, že jejich psy kdykoli vyvenčím.

Spřátelil jsem se snad s každým psem v naší vesnici. Když se sousedé odstěhovali i se svým rotvajlerem – obrovským, slintajícím psem, se kterým jsem se beze strachu pral na podlaze jejich kuchyně –, byl jsem zdrcený. Naštěstí se brzy přistěhovali noví sousedé se dvěma přátelskými černými labradory, kteří se stali mými novými parťáky.

Zbožňoval jsem také britského buldoka svých prarodičů Gibsona. Sotva jsem k nim dorazil, jen letmo jsem je pozdravil a už jsem s Gibsonem utíkal pouštět draka nebo chytat ryby.

Poprvé jsem si uvědomil, že pes může být věrným společníkem – vlastně téměř součástí mě samotného –, když jsem četl knihy ze série Správná pětka. Nejvíc jsem si oblíbil George a jejího voříška Timothyho, psa tak oddaného, chytrého a přítulného, že pouto mezi nimi bylo nerozlučné.

V tomhle smyšleném světě mohl pes doprovázet dítě i do internátní školy. V mém skutečném světě to možné nebylo, ale mohl jsem alespoň doufat v něco, co se tomu bude co nejvíce podobat.

Protože jsem byl o několik let mladší než moje sestry, chodil jsem ještě na přípravnou školu, když ony už studovaly na Marlborough College. A pokaždé, když mě rodiče vzali na některý z jejich sportovních zápasů, nenápadně jsem se vytratil a šel přemlouvat ředitelovu manželku, aby mi půjčila svého nádherně upraveného staroanglického ovčáka na procházku po školním areálu.

Tyhle na první pohled nevinné procházky se brzy proměnily v dobrodružství jako vystřižená ze Správné pětky – jen nás nebylo pět, ale dva. Když zazněl závěrečný hvizd rozhodčího a moje sestry odcházely z hřiště, jednou nadšené z vítězství, jindy zklamané z porážky, z nedalekého remízku se vždycky vynořilo podivné stvoření – napůl člověk, napůl pes. Po hodině bezhlavého běhání kalužemi a potoky jsme byli oba od hlavy k patě pokrytí blátem.

Dodnes si vybavuju pobavený a lehce zoufalý výraz ředitelovy manželky. „Ach, Jamesi,“ povzddechla si pokaždé, když si přebírala svého výstavního psa. „Myslím, že vy dva budete potřebovat pořádnou koupel.“

Touha po vlastním psovi už se mezitím proměnila v téměř fyzickou bolest. Dychtil jsem po společníkovi pro všechna svá dobrodružství. Po útěše ve chvílích smutku. Po příteli, který mě bude mít bezpodmínečně rád – nebude mě soudit ani se mi nebude posmívat. Byl jsem totiž trochu zvláštní kluk. Ať jsem se snažil sebevíc, fotbal mě nedokázal nadchnout – ani jako diváka, ani jako hráče. Mnohem raději jsem se vrtal v traktoru, než abych kopal do míče.

Zvířata byla od mého útlého dětství až do dospívání mou největší vášní. Kdybych netrpěl dyslexií a moje mysl nebyla neustále jako kotel plný kypící energie, kvůli níž bylo téměř nemožné soustředit se na školní povinnosti, moc rád bych se stal veterinářem. Věděl jsem ale, že po studijní stránce na to nikdy mít nebudu.

Je vlastně trochu ironické, že rodiče nakonec podlehli mému neustálému přemlouvání a pořídili psa právě ve chvíli, kdy mi bylo třináct a odjížděl jsem na internátní školu. K mé nepopsatelné radosti k nám přišlo štěně zlatého retrívrů Tilly. Byla to sice fenka celé rodiny, ale není se co divit, že jsem si ji okamžitě přivlastnil. Tohle rozpustilé klubíčko plné energie s mokrým čumákem bylo vším, po čem jsem kdy toužil. Jenže se objevila ve chvíli, kdy jsem odcházel z domova.

Když jsem ji před svým prvním odjezdem na Marlborough College hladil po hedvábné zlaté hlavě a se slzami v očích se s ní loučil, měl jsem stažené hrdlo. Stesk po domově mě doslova fyzicky bolež – jako by mě svíralo u srdce. V duchu jsem odpočítával vteřiny do víkendu, kdy se vrátím do Bucklebury a Tilly mi přiběhne naproti a skočí mi do náruče.

První dny na internátu byly těžké. Chyběla mi sehraná parta kamarádů z předchozí školy – lidí, kteří znali moje zvláštnosti, chápali mou posedlost zvířaty a nijak je nepřekvapovalo, že mě vůbec nezajímají fotbalové výsledky.

Na Marlborough jsem začínal úplně od nuly. Nikdo neznal podivínské návyky trochu vyzábělého nejmladšího Middletona, který šel ve stopách svých dvou úspěšných starších sester.

Automaticky se předpokládalo, že budu ve sportu stejně nadaný jako ony, a hned mě zařadili do prvního ragbyového týmu. Jenže při mém prvním zápase jsem dostal takovou nakládačku, že mě okamžitě přeřadili do mnohem nižšího družstva. „Ty jsi opravdu Middleton?“ slýchal jsem v šatně i na hřišti. Takové poznámky mě hluboce zraňovaly a moje sebevědomí, které bylo na předchozí škole docela silné, v tomhle méně shovívavém prostředí rychle mizelo.

Byl jsem citlivý a zranitelný, a tím pádem snadný terč posměchu. Mezi nevinným škádlením a šikanou je jen tenká hranice. Nechci se stavět do role oběti, ale myslím, že někteří kluci se mě opravdu snažili zastrašit.

V obrovské jídelně na Marlborough jsme po jídle odnášeli tácy s příbory, nádobím a sklenicí na pohyblivý pás. Občas někdo neopatrný zakopl a obsah jeho tácu se rozletěl na všechny strany. Rachot talířů, misek, nožů a vidliček dopadajících na podlahu se rozléhal celou jídelnou.

Jednoho dne, když jsem svůj tác vracel já, mi jeden starší student schválně nastavil nohu. Přepadl jsem přes ni přímo na zem. Táč vyletěl vysoko do vzduchu a pak se s ohlušujícím rachotem zřítil na podlahu i se vším, co na něm bylo. Celá jídelna propukla v posměšný potlesk. Všechny hlavy se otočily, aby zjistily, kdo je ten nešika.

Celý rudý jsem posbíral střepy a rozházené příbory a co nejrychleji zmizel. Přesně toho chtěl můj trýznitel dosáhnout. Znal jsem ho. Chtěl chodit s Pippou, ale ona ho odmítla. Tohle byl jeho způsob, jak se jí pomstít. Jedinou útěchou pro mě bylo vědomí, že se rozhodla správně. Bez něj jí bude lépe.

Přemýšlím, jestli jsem se nestával snadným terčem i kvůli svému obrovskému vlněnému saku. Byl jsem drobný kluk a to sako mi bylo o několik čísel větší. Máma ho koupila s tím, že do něj přece dorostu. Ve skutečnosti mi vydrželo až do posledního ročníku školy, kdy mi naopak bylo těsné jako druhá kůže. Jednoho rána jsem v něm byl v kapli.

Bohoslužba pokračovala a přišly na řadu modlitby. Seděl jsem v lavici se skloněnou hlavou, ponořený do ticha, když se kapli náhle rozeznělo pronikavé a neodbytné pípání.

Netrvalo dlouho a bylo jasné, odkud zvuk vychází. Z kapsy mého saka. Nějaký vtipálek mi do ní schoval budík a nastavil ho přesně na okamžik tichých modliteb. Aby toho nebylo málo, kapsu ještě sepnul zavíracím špendlíkem, takže jsem se k budíku nemohl dostat a vypnout ho.

Hrůzou jsem se málem propadl do země. Kaplan se na mě zděšeně podíval. Všechny hlavy v kapli se otočily mým směrem.

Samozřejmě to nebyla moje vina, ale trest mě neminul. Dostal jsem růžový lístek – nejprísnější kázeňský postih, jaký škola udělovala – a následující ráno jsem musel v sedm hodin běžet jeden a půl kilometru ke kameni Wedgwood Stone, který připomíná památku Allena Wedgwooda, padlého v bitvě u Gallipoli v roce 1915.

Popravdě řečeno mi ten trest vůbec nevadil. Brzké ranní běhání na čerstvém vzduchu jsem měl rád. O několik let později jsem dokonce začal doprovázet spolužáky, kteří dostali stejný trest, na jejich ranní běhy ke kameni – jen proto, že mě to bavilo. Když se na to dívám zpětně, myslím, že právě tehdy se ve mně začala formovat odolnost, která je mou nedílnou součástí dodnes.

V těch prvních letech, kdy jsem si ve škole teprve hledal své místo, jsem ale moc často šťastný nebyl. Náhradou za Tilly se mi staly procházky se psy našeho vychovatele – hnědou labradorkou Maddie a border kolií Owenem. Kdykoli jsem měl volnou hodinu, zaklepal jsem mu na kuchyňské okno a poprosil ho, jestli bych je nemohl vzít ven. Doprovázeli mě na všech mých smyšlených dobrodružstvích, která se rodila v mé až příliš bujné fantazii.

Psi si mě oblíbili a drželi se mě na každém kroku. Když jsem byl proti své vůli donucen zapojit se do fotbalu v malých týmech, Maddie ke mně uprostřed hry přibíhala s klackem v tlamě a trpělivě čekala, až jí ho hodím. Posměšků ostatních kluků si nevšímala.

Klidně jsem přerušil hru, klacek jí hodil a pokračoval dál. Spoluhráče jsem tím samozřejmě nijak nepotěšil. Oni chtěli vyhrát fotbalový zápas. Já nechtěl zklamat psa. Občas jsem porušoval i školní pravidla. Přemlouval jsem Owena, aby mě následoval na internát, a tajně jsem doufal, že si nikdo nevšimne, když přespí schoulený u mé postele. Jenže všiml. A oba jsme si za to vysloužili pořádné pokárání.

Byl konec vánočních prázdnin roku 2001. Jeli jsme se ostříhat a koupit nové tenisky do školy, když jsem si – naprosto neslavně – zlomil kotník. Stačilo, abych na parkovišti špatně došlápl z vyvýšeného obrubníku.

Máma s Pippou na mě čekaly v autě, zatímco jsem šel na mámino přání zaplatit parkování. Rozběhl jsem se k parkovacímu automatu, neodhadl výšku obrubníku, zvrtnul si kotník a dopadl zpátky k autu.

Ani máma, ani Pippa mi zpočátku moc nevěřily, když jsem si pořád stěžoval, jak to bolí. To se změnilo až doma. Jakmile jsem si sundal ponožku, přes celé chodidlo se mi rozlévala temně fialová modřina. Máma mě ten večer odvezla do nemocnice, a když rentgen potvrdil zlomeninu, rozplakala se.

„Je mi to tak líto,“ říkala. „Mrzí mě, že jsem tě nebrala vážně.“ Měla navíc starost, jak budu s berlemi zvládat školu. Ve skutečnosti to bylo ještě horší, než si představovala. Někdo mi totiž berle ukradl. Musel jsem po škole poskakovat po jedné noze, dokud nezasáhl jeden z učitelů a berle mi nenašel.

Tehdy jsem si s typickou rezignací dospívajícího uvědomil, že život není spravedlivý. Zároveň jsem se ale naučil soucitu a ohleduplnosti a vždycky jsem se zastal kluků, na které si ostatní zasedli.

Škola nás vedla k tomu, abychom byli odvážní a nebáli se dobrodružství. Marlborough vychovalo řadu pozoruhodných lidí. Frank Bickerton, který naši školu navštěvoval na přelomu devatenáctého a dvacátého století, byl polárním badatelem, lovcem pokladů, vojákem, letcem, podnikatelem i filmařem.

Pak tu byl doktor David Pratt, kterému jeho neocenitelný přínos transantarktické expedici v roce 1955 vynesl Polární medaili. Z novějších absolventů stojí za zmínku cestovatel a spisovatel Redmond O'Hanlon nebo horolezec Jake Meyer, nejmladší Brit, který vystoupil na Mount Everest.

Netroufal bych se stavět po jejich boku, ale mohu říct, že jsem si během školních let připsal alespoň několik poněkud méně vznešených titulů – mistr útěků, všeučitel a noční průzkumník.

Při jedné hodině technických prací jsem si nenápadně „vypůjčil“ šroubovák. Později jsem s jeho pomocí odšrouboval bezpečnostní zámky na oknech naší ložnice na internátě. A tehdy mě napadlo, že si vyrobím provazový žebřík.

Vymyslel jsem odvážný – a přiznávám, že trochu pochybný – plán, jak získat potřebný materiál ze školní dílny. Pracoval jsem na skládacím zahradním slunečníku, což byl naprosto legitimní projekt k závěrečné zkoušce. Obsahoval spoustu lanek a kladek, a tak jsem požádal o trochu delší provaz, než jsem skutečně potřeboval. Přebytek jsem měl v úmyslu použít právě na svůj žebřík.

Když se mi podařilo propašovat přebytečný provaz z dílny v batohu, pustil jsem se do práce. Uzel po uzlu jsem ho splétal a testoval, až jsem si byl jistý, že bezpečně unese váhu dospívajícího kluka.

Plán byl jednoduchý. Po setmění jsme spustili žebřík z otevřeného okna a všichni z ložnice – kromě jednoho, který zůstal na hlídce – jsme mohli vyrazit na noční výpravu.

Několik týdnů nám to procházelo. Jen já dokázal utišit Maddie a Owena, když začali štěkat při našem útěku.

Musím přiznat, že jsme během těch nočních výprav nedělali nic nekalého. Prostě jsme se toulali po lesích a polích pod rouškou tmy. A to samo o sobě bylo dobrodružství, které nám stačilo. Jednou nás ale nevyhnutelně odhalili. Hlídka nám vyděšeně přiběhla říct, že se právě kontrolují postele. Rozběhli jsme se zpátky a vyšplhali po provazovém žebříku. Sotva jsme stačili skočit pod peřiny, objevil se učitel na obchůzce.

Jenže poslední z kluků ve zmatku zapomněl vytáhnout žebřík zpátky nahoru. Druhý den ráno si ho všiml kolemjdoucí učitel.

„Odkud se tu vzal ten žebřík?“ zeptal se.

„Vyrobil jsem ho já, pane,“ přiznal jsem. Nic víc jsem neřekl.

Na několik dní mě vyloučili z výuky. Ve skutečnosti to ale žádný velký trest nebyl. Máma s tátou totiž zrovna odjeli na dovolenou, takže mě stejně neměli kam poslat.

Dnes, když se ohlížím zpátky, v sobě poznávám toho dobrosrdečného rošťáka, který se za každou cenu snažil uniknout ze školní třídy, protože měl pocit, že je tam uvězněný.

Nesnášel jsem být zavřený mezi čtyřmi stěnami. Učení mi bylo proti srsti a psané slovo mě mátló – vlastně až zneklidňovalo. Písmena se mi před očima rozbíhala a splývala. Když na mě ve třídě přišla řada, abych četl nahlas, to, co jsem vyslovoval, se často vůbec nepodobalo větám napsaným na stránce. Dodnes si pamatuju smích, který se třídou rozléhal pokaždé, když jsem špatně přečetl nějaké slovo nebo se zakoktal při výslovnosti. Nakonec jsem se většinou vzdal snahy písmena rozluštit a prostě si příběh vymyslel.

Byl jsem outsider. A přestože jsem se snažil sledovat fotbalové výsledky a nutil se učit jména trenérů i hráčů, bál jsem se zapojit do rozhovorů spolužáků. Měl jsem strach, že poznají, jak usilovně se mezi ně snažím zapadnout, a budou se mi posmívat.

Vyčleňovaly mě i moje zájmy. Zatímco většina kluků měla na stěnách plakáty fotbalových mužstev nebo dívek v bikinách, moje stěny zdobily fotografie Land Roverů a motorů. Schovával jsem si staré automobilové součástky a jezdil na kole do místní autodílny, kde jsem fascinovaně sledoval mechanika, jak se přehrabuje v umazaných strojích.

Tyhle moje posedlosti mě od spolužáků vzdalovaly ještě víc. Psi mě ale nikdy nesoudili. Máma se mě opakovaně ptala, jestli si nechci na víkend pozvat domů nějaké kamarády. Jenže já jsem ve skutečnosti toužil jen po jediném. Vidět Tilly.

Když pro mě v pátek přijela do školy – v ty pátky, kdy jsme směli jet domů –, vždycky se mě vyptávala, jaký jsem měl týden. Já její otázky téměř nevnímal a místo toho se vyptával na naši fenku. Co celý týden dělala? Stýskalo se jí po mně? Pak jsem si vlezl dozadu do otevřeného zavazadlového prostoru našeho hatchbacku vedle Tilly a celou cestu domů jsem si s ní povídal.

Po celé dospívání mě provázejí dvě velké vášně – psi a všechno, co má motor. Několik týdnů před osmnáctými narozeninami, na jaře roku 2005, se mě táta zeptá, co bych si přál za dárek. Nabídne mi na výběr dvě možnosti: ojetý Peugeot 206 nebo starý zchátralý traktor. Traktor? Ano. V hloubi duše dobře ví, že si vyberu právě tu podivnější možnost. A nemýlí se.

Táta mě odveze až do Devonu. Je to správná výprava otce se synem. Vyrážíme za úsvitu hledat farmu, kde mají ten letitý stroj na prodej.

Když dorazíme na místo, jeho majitel – statný, ramenatý chlap – má na krajíčku. Se svým starým zrezivělým traktorem se loučí jen velmi nerad a vypráví nám, že ho vlastní od novoty. Předá nám celý šanon dokumentů, ve kterých je zaznamenaná kompletní servisní historie stroje. Traktor má stále původní registrační značku. A přestože zoufale potřebuje nový nátěr, nastartuje na první otočení klíčku. Motor přitom běží krásně tiše a pravidelně.

S tátou ho naložíme na přívěs. Cestou zpátky do hrabství Berkshire, po silničkách lemovaných rozkvetlými lučními květinami, přemýšlím o tom, jak velkou radost mi narozeninový dárek udělal. Catherine i Pippa dostaly ke svým osmnáctinám nádherné šperky. Já jsem byl obdarován traktorem. A rozhodnu se, že mu na počest naší milované fenky dám jméno Tilly.

Jeho renovace se stane mým novým projektem. A stejně jako vždy i tentokrát je moje zlatá retrívrice Tilly neustále po mém boku. Postavím jí na traktoru malou plošinu, aby mohla bezpečně sedět vedle mě, a společně pomalu drkotáme do vesnice. Tilly sedí spokojeně na svém vyvýšeném místečku a kolemjdoucí se za námi s pobavenými úsměvy otáčejí.

Tilly je laskavá, oddaná a ochotná fenka. Provází mě od dětství přes dospívání až na práh dospělosti. Když se začínám nesměle seznamovat s dívkami, je u toho. Dokáže rozptýlit trapné ticho – jako by přesně věděla, kdy je potřeba zachránit situaci, a pokaždé se objeví s tenisovým míčkem v tlamě, jakmile rozhovor začne vážnout. Díky ní mám záminku navrhnout procházku do přírody, vzít dívku za ruku a ukrást si první nesmělý polibek.

Přesto je především rodinným psem Middletonových. A pravdou je, že ze všeho nejvíc toužím po psovi, který bude jen můj.

Mezitím dopadnu u závěrečných školních zkoušek tak špatně – včetně toho, že vytvořím školní rekord, když čtyřikrát neuspěju u maturity z chemie –, až se chudák moje máma rozpláče. Táta jen prohlásí, že moje drahé vzdělání byly „vyhozené peníze“.

Po škole si dám rok volna. Jenže zatímco moji spolužáci vyrazí cestovat po světě, poznávají Kostariku nebo Antarktidu, dobrovolníci v peruánských Andách či v odlehlých afrických vesnicích, já strávím šest měsíců na londýnské střední škole a znovu se připravuju na opravné zkoušky.

Jediným světlem v tomhle ponurém období plném zaprášených učeben, nekonečného biflování a šprtání – opravné zkoušky skládám tolikrát, že znám osnovy téměř z paměti – je Tilly.

Miluje jízdu starým dvoupatrovým autobusem Routemaster. Vyskočí na otevřenou zadní plošinu, postaví se vedle mě a při nastupování i vystupování podává cestujícím tlapku. Je to jeden z jejích nejroztomilejších zvyků – položí vám tlapku do dlaně, jako by se s vámi zdravila podáním ruky.

Lidé jí dávají pamlsky. Když jí některý položí na čenich, na povel ho vyhodí do vzduchu a obratně chytí do tlamy. To je její oblíbené číslo. A díky němu dostává spoustu dalších dobrot.